

Cổng thiên đàng và địa ngục

Một võ sĩ Samurai có lần đến hỏi một nhà sư tu theo giáo phái Thiên: – Thưa nhà sư, có thiên đàng không? Có địa ngục không? Nếu có thiên đàng, địa ngục thì cổng vào ở đâu? Ở đâu tôi có thể bước vào?

Đây là câu hỏi của một võ sĩ. Mà võ sĩ thì luôn đơn giản. Họ chỉ biết hai thứ: cuộc sống và cái chết, ngoài ra, họ không cần thứ triết học nào khác. Võ sĩ này chỉ đơn giản muốn biết cổng vào ở đâu để tránh địa ngục.

Nhà sư cũng trả lời theo lối đơn giản nhất để võ sĩ có thể hiểu được.

– Anh là ai? – nhà sư hỏi.

– Tôi là Samurai. Samurai ở nước Nhật là một danh hiệu cao quý. Điều này có nghĩa là một người lính hoàn hảo mà không bao giờ suy nghĩ về cuộc sống.

Võ sĩ Samurai nói: “Tôi là thủ lĩnh của Samurai. Nhật Hoàng cũng kính trọng tôi”.

Nhà sư mỉm cười trả lời:

– Anh mà là Samurai ư? Trông anh có vẻ như một kẻ hành khất!

Câu nói này động chạm đến lòng tự hào của Samurai. Người võ sĩ đã quên mất rằng mình đi đến đây để làm gì, liền rút kiếm để giết chết nhà sư.

Nhà sư cười bảo: – Đây chính là cổng vào Địa ngục. Với kiếm trong tay, trong cơn giận dữ – anh sẽ mở được nó.

Điều này thì võ sĩ có thể hiểu ra và nhận thức ngay được.

Samurai dứt kiếm vào bao, còn nhà sư bảo:

– Còn đây là cổng vào Thiên đàng. Thiên đàng và Địa ngục ở trong mỗi con người, và những cánh cổng – ở trong mỗi con người. Nếu ta không nhận thức được – đây là cổng vào địa ngục. Còn nếu ta tỉnh táo và nhận thức được – đây là cổng vào thiên đàng.

Trí tuệ là thiên đàng, trí tuệ là địa ngục và trí tuệ là phương tiện để trở thành địa ngục hoặc thiên đàng.

Người ta vẫn thường nghĩ rằng mọi thứ đều ở đâu đó bên ngoài mình. Địa ngục và thiên đàng không phải ở bên kia thế giới, địa ngục và thiên đàng ở đây, ngay lúc này. Những cánh cổng luôn luôn mở. Trong mọi khoảnh khắc bất kỳ ta có thể tự lựa chọn giữa địa ngục và thiên đàng.

Suru tầm